

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Koziół

na posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2025 r. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, po rozpoznaniu zażalenia obwinionego radcy prawnego A. M. na zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 26 maja 2025 r., sygn. akt [...], o odmowie przyjęcia kasacji złożonej przez obwinionego radcę prawnego A. M. od postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 8 października 2024 r. sygn. akt [...],

postanowił:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie postanowieniem z dnia 6 marca 2025 r., sygn. akt [...], utrzymał w mocy postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Dyscyplinarnej [...] z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. akt [...], w przedmiocie odmowy przywrócenia obwinionemu radcy prawnemu A. M. terminu do wniesienia odwołania od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Dyscyplinarnej [...] z dnia 26 maja 2022 r., sygn. akt [...].

Od tego postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie kasację złożył obwiniony radca prawny A. M., określając to postanowienie „orzeczeniem.”

Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych zarządzeniem z dnia 26 maja 2025 r., sygn. akt [...], odmówił przyjęcia kasacji złożonej przez obwinionego radcę prawnego A. M. od postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 8 października 2024 r. sygn. akt [...], wskazując w uzasadnieniu zarządzenia, że obwiniony radca prawny A. M. zaskarżył kasacją postanowienie a nie orzeczenie, zaś od postanowienia nie przysługuje prawo do złożenia kasacji, o czym wnoszący kasację został poinformowany.

Na to zarządzenie zażalenie złożył obwiniony radca prawny A. M.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 62² ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, od prawomocnego orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w drugiej instancji, przysługuje, stronom, Ministrowi Sprawiedliwości, Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych, kasacja do Sądu Najwyższego, którą wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem. Kasacja może być wniesiona z powodu rażącego naruszenia prawa, jak również rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej (por. W. Koziół, Kasacja w sprawach dyscyplinarnych, w: I. Nowikowski (red.), Problemy stosowania prawa sądowego. Księga ofiarowana Profesorowi Edwardowi Skrętowiczowi, Lublin 2007, s. 336 – 346).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, że rozstrzygnięcia, dla których ustawa przewiduje formę orzeczeń, odpowiadają wydawanym w postępowaniu karnym wyrokom, zaś rozstrzygnięcia dla których przewiduje formę postanowień, odpowiadają wydawanym w postępowaniu karnym postanowieniom (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt VI KZ 1/13, Legalis nr 597632). Zatem a contrario należy stwierdzić, że nie przysługuje kasacja od prawomocnego postanowienia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, którym utrzymano w mocy postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej

Izby Dyscyplinarnej [...] w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do złożenia odwołania. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje, że niedopuszczalna jest kasacja od rozstrzygnięcia dyscyplinarnego nie będącego orzeczeniem w postępowaniach dyscyplinarnych na gruncie ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze, jak i ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 marca 2005 r., sygn. akt SDI 3/05, R-OSNSD 2005, poz. 77, z dnia 28 lutego 2007 r., sygn. akt SDI 5/07, R-OSNSD 2007, poz. 100, z dnia 29 października 2009 r., sygn. akt SDI 17/09, R-OSNSD 2009, poz. 128).

Należy też zauważyć, że na gruncie postępowania karnego kasacja przysługuje stronie jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego (por. art. 519 k.p.k.). Stronie w postępowaniu karnym nie przysługuje zaś prawo do złożenia kasacji od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego utrzymującego w mocy postanowienie sądu pierwszej instancji o odmowie przywrócenia terminu do złożenia apelacji.

Skoro ustawodawca na gruncie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, rozróżnił orzeczenia, które stanowią odpowiednik wyroków (o których jest mowa w przepisach k.p.k.), oraz postanowienia, których nie można przecież tym samym utożsamiać, ani zaliczać, do orzeczeń w rozumieniu tej ustawy, zaś w przepisie 62² ust 1 tej ustawy, przewidziano możliwość wniesienia kasacji wyłącznie od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, to nie jest dopuszczalne wniesienie kasacji od postanowienia. Prawidłowo zatem Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, zarządzeniem z dnia 26 maja 2025 r., sygn. akt [...], odmówił przyjęcia kasacji złożonej przez obwinionego radcę prawnego A. M. od postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 8 października 2024 r. sygn. akt [...], gdyż jest ona niedopuszczalna.

W tym stanie rzeczy należało rozstrzygnąć jak na wstępie.

[M. T.]

[r.g.]